

КРАЙ МАРИЦА.

Чудна лѣтна нощъ — прохладна и свѣжа. Безкрайното тракийско поле потъна въ мракъ. Звѣдното небе сипѣше миръ и ведрина надъ стихналата природа.

Марица тихо подписваше тъмнитѣ си води и спокойно се ширѣше между мрачнитѣ си брѣгове, гжсто обрасли съ върби и ракиatakъ.

Отъ ближнитѣ ливади се обади ясенъ мжжки гласъ и проехтѣ далеко въ тишината:

— Андре-я-я-я, Анд-ре-я-я-я!

— Ида, и-даа! — чу се другъ гласъ отдалече.

Слѣдъ малко свѣтна огънь. Бухнаха свѣтли и игриви пламъци. Край огъня лежаха петима косачи, намѣтнати съ ямурлуци. Пламъкътъ освѣтяваше изпеченитѣ имъ груби лица, подпрѣни на жилисти и яки като желѣзо ржцѣ.

Всички бѣха едри селяни, дошли отъ далечни балкански краища съ коси на рамо, да търсятъ работа изъ тракийското поле, дѣто трѣвитѣ зрѣятъ по-рано.

Най-стариятъ косачъ бѣше около трийсетгодишенъ. Той бавно и спокойно разправяше, като милваше бѣлото мѣниче, което лежеше до него край огъня:

— Едно врѣме въ нѣкое си царство имало една царица... Тя била хубава, хубава — като нея нѣмало друга по свѣта... Косата ѝ се влачела слѣдъ нея като копринена рѣка и лъщѣла като злато. Очитѣ ѝ били черни като тая черна нощъ, и всѣкой, който ги погледвалъ, душата му прѣмирала отъ мжка и любовъ...